

Mẹ Ơi, Con Đã Về Rồi

Khuyết danh

Trước ngày tôi mổ mấy hôm, anh chị hai vào. Thấy mặt anh hai hốc hác, tôi ngạc nhiên:

- Anh hai bệnh hay sao mà ốm nhom vậy?

Anh cười:

- Bệnh hoạn gì? Tại anh lo cho út... À, mẹ có làm cho em hủ mắm. Bữa nay chắc là ăn được rồi nhưng mẹ dặn em không được ăn nhiều...
- Nghe anh hai nói vậy, tôi sợ mặt:
- Em không ăn.

* * *

Ba mất khi tôi mới lên hai, còn anh hai năm đó 8 tuổi. Mẹ vẫn ở nhà nội dù đã mấy lần, các cô chú muốn đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà để không phải chia gia tài. Thế nhưng mẹ vẫn chịu đựng. Sau này tôi biết mẹ sợ cảnh nhà không có đàn ông sẽ khó giữ được mình bởi trong làng có mấy người để ý, cứ tới lui xa gần. Mẹ bảo, ở với nhà chồng, dù sao người ta cũng kiêng dè, không dám chọc ghẹo, mẹ yên thân làm lụng nuôi con.

Cái đất miền Trung nắng đốt, mưa dầm; mẹ đã phải vất vả một mình nuôi 4 anh em tôi. Ông bà nội chia cho mấy sào ruộng; làm không đủ ăn, mẹ phải mướn thêm ruộng để làm. Rồi mùa thì mẹ lại đi làm mướn khắp nơi. Việc trong làng không đủ, mẹ lại xuôi ngược qua làng kế bên rồi xuống chợ huyện buôn thứ này, bán thứ kia.

Thương mẹ nên học hết lớp 12, cả anh hai và anh ba đều nghỉ học đi làm. Chỉ có tôi và anh tư được ăn học đàng hoàng. Anh tư thi đậu vào đại học Nha Trang, mẹ mừng không ngủ được. Đến khi tôi chuẩn bị thi đại học thì mẹ bảo:

- Út à, con vô Quy Nhơn học đi, cho gần nhà...

Nhưng tôi cãi lời thi vào Đại học Kinh tế Sài Gòn.

Ngày biết tin tôi thi đậu, mẹ ngồi lặng hàng giờ dưới bếp. Tôi bực bội:

- Con lớn rồi, mẹ phải để con tự quyết định tương lai của con chứ?

Mẹ kéo vạt áo lau nước mắt:

- Mẹ chỉ có một mình con là con gái... Vô trong đó xa xôi quá, nhớ con làm sao mẹ đi thăm?

Tôi vẫn dậm dẳng:

- Mẹ đi thăm làm gì? Con tự lo được.

Mẹ gom góp tiền bỏ ống, hót thêm mấy dây hụi để có tiền cho tôi vào Sài Gòn nhập học. Hôm đưa tôi và anh hai lên tàu, mẹ cứ căn dặn anh hai:

- Con phải lo xong chỗ ăn ở cho nó đàng hoàng rồi mới được về nghe chưa!

Rồi mẹ quay sang tôi:

- Có hủ mắm trong giỏ, mẹ làm hơi mặn để con ăn lâu...

Mẹ đâu biết, tôi đã lén bỏ hủ mắm lại nhà sau khi nói với anh hai: "*Ở Sài Gòn ai mà ăn mắm?*".

Tôi đang học năm thứ nhất thì ở nhà xảy ra biến cố. Mẹ tôi đi lấy chồng! Nhận được tin, suýt chút nữa tôi đã ngất đi. Mẹ tôi đã gần năm mươi tuổi, ham hồ gì mà lại đi bước nữa khi sắp sửa làm sui tới nơi rồi? Tôi gọi điện về nhà. Vừa nghe tiếng mẹ, tôi đã hét lên:

- Mẹ có bị làm sao không vậy? Mẹ đã ở vậy bao nhiêu năm nay rồi, giờ sao không chịu yên phận mà còn bày đặt...

Tôi biết là tôi hỗn với mẹ nhưng tận đáy lòng mình, tôi thấy đau khổ y như thể mình bị phản bội. Ngày người ta rước mẹ đi, tôi nhất định không về.

Người đàn ông ấy là bạn thân của ba mẹ từ thuở nhỏ. Vợ ông ta mất cũng đã lâu rồi. Nhưng điều quan trọng hơn, chính bà nội là người bày ra chuyện gả bán. Bà nội bảo, bà đã yếu, sống nay chết mai; bà phải lo cho mẹ tôi trước khi nhắm mắt thì mới yên lòng. Nếu không, các cô chú lại kiếm chuyện với mẹ thì không có ai bênh vực. Lý lẽ của người lớn là vậy nhưng tôi không thể nào chấp nhận được thực tế là mẹ tôi đã đi lấy chồng. Tôi giận mẹ nên tết năm ấy không về; hè cũng không về. Anh hai gọi điện vào bảo mẹ bệnh, tôi cũng không về.

Mãi đến tháng chạp năm đó, bà nội mất tôi mới về chịu tang. Gặp mẹ với ông ta, tôi không thèm chào hỏi nhưng vẫn lén để ý. Tôi thấy mẹ gầy đi rất nhiều. Tôi muốn ôm mẹ, úp mặt vào ngực mẹ để được mẹ xoa đầu nựng nịu và gọi “*Út Mót của mẹ*” như ngày xưa mỗi khi mẹ đi làm đồng về mệt... Nhưng có cái gì đó cứ níu lại khiến tôi cố làm ra vẻ lạnh lùng. Xong đám tang nội, tôi đi ngay. Tôi không chào ông ta mà chỉ nói với mẹ: “*Con đi đây*”. Nói rồi tôi quày quả xách giỏ đi. “*Út...*”. Mẹ gọi với theo. Tôi hơi khựng lại nhưng rồi lại đi như chạy ra khỏi nhà. Giọng mẹ đuổi theo:

- Tết này nhớ về ăn tết nghe con.

Tôi lau nước mắt, không nói tiếng nào.

Tết đó tôi vẫn không về. Đến hè anh hai gọi điện bảo về, tôi cũng không nghe. Tôi xin đi làm thêm ở một tiệm bán thức ăn nhanh. Được hơn nửa tháng thì trong một lần làm thay ca cho một chị bạn, tôi đã ngất xỉu. Tôi được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Mấy ngày sau, khi làm đầy đủ các siêu âm, xét nghiệm, tôi biết mình bị hở van 2 lá rất nặng. “*Chúng tôi sẽ giới thiệu em sang Viện Tim...*”. Vị bác sĩ điều trị cho tôi giải thích cặn kẽ và cho biết, trường hợp của tôi phải mổ thay van tim nhân tạo.

Tôi đi khám lại ở Viện Tim. Kết quả vẫn là phải mổ. Tôi đã ngồi rất lâu trên chiếc ghế đá trong sân bệnh viện. Tôi lấy đầu ra cả trăm triệu chi phí cho ca mổ đây? Mà mổ cũng chưa chắc sống thêm được bao lâu. Tôi muốn chết quách cho xong. Rồi tôi lại oán trách ba mẹ sao lại sinh ra tôi làm gì mà không cho tôi một cơ thể khỏe mạnh... Nhỏ bạn ở cùng phòng trọ động viên:

- Mà thật lạ. Có ai muốn con cái mình bị bệnh tật đâu? Nhưng có bệnh thì phải chữa, bác sĩ đã nói là chữa được mà...”

Rồi nó lén gọi điện cho anh hai. Dù đang chuẩn bị cưới vợ nhưng anh hai cũng vào ngay. Anh dẫn tôi vào bệnh viện, hỏi han bác sĩ mọi chuyện rồi đăng ký lịch mổ cho tôi. Tôi phải chờ 6 tháng vì lịch mổ đã dày kín. Trước khi về, anh hai ôm tôi vào lòng:

- Út đừng lo, anh sẽ kiếm đủ tiền để chữa bệnh cho em. 60 triệu chớ 600 triệu cũng phải lo.

Tôi khóc:

- Anh hai đừng nói với mẹ...

Nhưng rồi sau đó mẹ cũng biết vì anh hai không thể giấu mẹ chuyện hệ trọng như vậy. Còn hơn 2 tuần nữa tới ngày phẫu thuật thì mẹ gọi điện vào. Giọng mẹ rất yếu nhưng tôi lại nghĩ là do mẹ xúc động quá. Mẹ bảo sẽ thu xếp để vào với tôi... Ấy vậy mà chỉ có hai vợ chồng anh hai vào. Tôi lại thấy ghét mẹ ghê gớm. Có lẽ ông ta không cho mẹ vào chứ không có lý do nào khác để mẹ phải vắng mặt khi con của mẹ phải đối mặt với hiểm nguy, sống chết như vậy...

Ca mổ thành công nhưng vì thể trạng tôi vốn gầy yếu nên hồi phục chậm. Phải hơn 10 ngày sau tôi mới xuất viện. Về đến phòng trọ, điều đầu tiên tôi muốn làm là gọi điện cho mẹ. Dù sao thì tôi cũng muốn mẹ yên lòng. Nhưng anh hai lại cản:

- Em còn yếu, gọi bây giờ lại xúc động, không tốt đâu. Để anh báo cho mẹ là được rồi.

Lần sau, rồi lần sau nữa, tôi đòi gọi điện, anh hai lại cản khiến tôi nghi ngờ:

- Anh chị giấu em chuyện gì phải không?

Chị dâu tôi mau miệng:

- Út à, mẹ bị bệnh... anh chị sợ em lo nên không nói.

Cơm giận hờn vụt tan biến. Tôi cười:

- Chờ tái khám xong, em sẽ về thăm mẹ.

Anh hai tôi quay đi lau nước mắt. Có lẽ anh mừng vì thấy tôi đã rộng lòng đón nhận cuộc hôn nhân sau của mẹ. Riêng tôi, sau ca đại phẫu vừa rồi, tôi thấy ranh giới giữa sống chết thật mong manh. Đã có lúc tôi sợ mình sẽ chết khi chưa kịp nói những lời yêu thương với mẹ lần nữa... Rồi tôi cũng được về nhà.

Chưa bao giờ tôi nôn nóng như vậy. Tàu khởi hành từ 6 giờ sáng, đến sầm tối thì tới ga Diêu Trì. Phải đi gần 20 cây số nữa mới tới nhà. Cơm nước xong, chị dâu mắc mùng cho tôi ngủ, còn anh hai thì căn dặn:

- Ngủ cho khỏe để sáng mai đi thăm mẹ.

Tôi ngủ một giấc thật ngon đến tận 7 giờ sáng hôm sau. Chị dâu gọi tôi dậy ăn sáng. Đang ăn, tôi bỗng giật mình khi thấy giỏ nhang đèn, trái cây để trên góc bếp. Có cả một bó bông vạn thọ. Tôi nhíu mày:

- Cúng nội hả hai?

Chị dâu tôi ậm ừ rồi đi thay quần áo. Lúc đó anh hai đang ngồi ở nhà trước. Chờ tôi ăn xong, anh mới cất tiếng:

- Út à, ra đây anh bảo cái này.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh, tôi chột dạ:

- Chuyện gì vậy anh hai?

Anh bảo tôi ngồi xuống bên cạnh. Tôi ngồi xuống nhưng chờ mãi không nghe anh nói gì, chỉ thấy mắt anh bỗng đỏ hoe. Rồi anh đặt tay lên vai tôi, giọng khàn khàn:

- Mẹ... mất rồi em à...

Tôi tưởng mình nghe lầm. Giọng anh hai nghẹn lại:

- Hôm đó mẹ đem tiền qua để anh lo chuyện mổ tim cho em. Mẹ về được chừng một tiếng thì dượng gọi điện bảo là mẹ mất. Khi anh chạy qua tới thì mẹ đã đi rồi... Mẹ không kịp nhắn gì cho anh em mình...

Tôi chết lặng. Vậy là tôi đã không kịp nói với mẹ lời yêu thương lần nữa bởi cái tính ích kỷ, cố chấp của tôi...

Chiều đó tôi đã ngồi rất lâu bên mộ mẹ. Tôi có cảm giác mẹ vẫn quanh quẩn đâu đây trong cơn gió chiều thổi nhẹ. Tôi cố nén nhưng nước mắt cứ chảy tràn trên má, trên môi...

- Mẹ ơi, con đã về rồi..